

елемента трагедије, Аристотел песницима даје савете на шта да обрате пажњу и чега да се чувају – јер су они који просуђују њихова дела заступљени у свим сегментима друштва, што Аристотел напомиње и у *Политици*. Приликом експликације своје познате дефиниције трагедије (која гласи: „трагедија је, дакле, подражавање озбиљне и завршене радње која има одређену величину, говором који је отмен и посебан за сваку врсту у појединим деловима, лицима која делају а не приповедају: а изазивањем сажаљења и страха врши прочишћавање таквих афеката.”). Аристотел не помиње појам катарзе само на једном месту (у чувеној дефиницији трагедије), већ је разматра и у погледу на педагошки развој у „Политици“: „Фрула не изразује ћудоређе, него више заносно узбуђење [или „фрула не дјелује етички, него оргијастички“], тако те се њома треба служити у оним пригодама у којима призор више тежи прочишћењу него подучавању.“ - *Политика*, што Томислав Ладан допуњује следећим речима: „Ријеч је о појму 'катарзе' (), што је и ћудоредно и умјетничко прочишћење, којему је коријен у обредном чину покајања или помирбе, те у посветном чишћењу; тек много касније од тога је постао посебан естетички појам у Аристотеловом *Науку о пјесничком умијећу*.“.

Аристотел наглашава да „трагедија није подражавање људи, него подражавање радње и живота“ - лица, дакле, не делају зато „да подражавају карактере, него ради делања узимају да приказују и карактере. Зато су догађаји и прича циљ трагедије“, а песник треба да уживање које се рађа из сажаљења и страха „изазива подражавањем“.

Аристотел закључује да уметност има *благотворан* утицај на душу – „да би се пак развиле моралне навике у души, они који су одговорни за васпитање омладине, учитељи и законодавци, морају створити код ње понашање усклађено са правим разумом, ни сувише плашљиво, ни сувише нагло, ни сувише расипничко, ни сувише шкрто“.

Утицај који уметност има у образовно – педагошком смислу је неоспоран, али то значи да та врста утицаја треба да буде усклађена са разумом – што даље говори да разлика између Платоновог и Аристотеловог става о улози миметичког песништва на формирање правих вредности заједницу није толико драстична, јер и Аристотел тврди да та врста утицаја мора бити избалансирана. Ипак, морална осуда уметности „више је оптерећивала традицију него њена осуда због незнања и привођења илузија“, па је више и пажње изазвала, него Аристотелова потреба да усклади песништво са разумом.